

Arrest

**nr. 351 181 van 5 augustus 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 juli 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt een eerste maal geïnterpelleerd door de politie op 23 juni 2025 wegens het besturen van een niet-verzekerd voertuig en het bezit van verdovende middelen. Er wordt hem diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Op 13 november 2025 wordt verzoeker opnieuw geïnterpelleerd door de politiezone Brussel Zuid wegens feiten van slagen en verwondingen. Er wordt hem op 14 november 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar afgegeven.

1.3. Op 24 juli 2026 wordt verzoeker aangehouden wegens het besturen van een geseind voertuig.

1.4. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 23/06/2025 komt betrokkene voor het eerst in aanraking met de politiediensten. Hij rijdt met een niet-verzekerd voertuig en is in het bezit van verdovende middelen. Hiervoor worden aparte pv's ten laste van betrokkene opgesteld.

Op 13/11/2025 wordt meneer opnieuw geïntercepteerd, ditmaal door de politiezone Brussel Zuid. Hij wordt tevens voorgeleid voor het parket inzake deze interceptie, omwille van feiten van slagen en verwondingen. Betrokkene werd door het parket in vrijheid gesteld maar het onderzoek loopt nog.

Betrokkene wordt op 24/7/2026 opnieuw geïntercepteerd daar meneer met een geseigd voertuig rondrijdt.

Gezien de bovenstaande historiek waarbij meneer voor diverse feiten reeds in aanraking is gekomen met de politiediensten, kan hij geacht worden de openbare orde te verstoren.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd.

Betrokkene verklaart een kind te hebben in België. Het kind zou de dochter zijn van een vrouw die Angolees is van herkomst en de Portugese nationaliteit zou bezitten. Hij geeft echter letterlijk aan in zijn hoorrecht van 24/7/2026 dat hij de volledige naam van deze vrouw, die de moeder van zijn kind zou zijn, niet kent. Hierbij dient aangestipt te worden dat er ten eerste geen enkele indicatie in zijn administratief dossier terug te vinden is over een kind in België, alsook dat indien hij een kind zou hebben in België dit geen automatisch recht geeft op verblijf aangezien betrokkene dit kind verwekt heeft in een precaire verblijfssituatie en dit zijn eigen keuze geweest is. Bovendien woont hij niet samen met dit kind en heeft hij noch nu, noch in het verleden enige vorm van (afhankelijkheids)relatie aangetoond. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds anderhalf jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: P. d. I. S., J. (...) °(...)1989 – Brazilië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/06/2025 en van 14/11/2025 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 14/11/2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Op 23/06/2025 komt betrokkene voor het eerst in aanraking met de politiediensten. Hij rijdt met een niet-verzekerd voertuig en is in het bezit van verdovende middelen. Hiervoor worden aparte pv's ten laste van betrokkene opgesteld.

Op 13/11/2025 wordt meneer opnieuw geïntercepteerd, ditmaal door de politiezone Brussel Zuid. Hij wordt tevens voorgeleid voor het parket inzake deze interceptie, omwille van feiten van slagen en verwondingen. Betrokkene werd door het parket in vrijheid gesteld maar het onderzoek loopt nog. Betrokkene wordt op 24/7/2026 opnieuw geïntercepteerd daar meneer met een geseigd voertuig rondrijdt. Gezien de bovenstaande historiek waarbij meneer voor diverse feiten reeds in aanraking is gekomen met de politiediensten, kan hij geacht worden de openbare orde te verstoren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds anderhalf jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: P. d. I. S., J. (...) ° (...) 1989 – Brazilië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/06/2025 en van 14/11/2025 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 14/11/2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Op 23/06/2025 komt betrokkene voor het eerst in aanraking met de politiediensten. Hij rijdt met een niet-verzekerd voertuig en is in het bezit van verdovende middelen. Hiervoor worden aparte pv's ten laste van betrokkene opgesteld.

Op 13/11/2025 wordt meneer opnieuw geïntercepteerd, ditmaal door de politiezone Brussel Zuid. Hij wordt tevens voorgeleid voor het parket inzake deze interceptie, omwille van feiten van slagen en verwondingen. Betrokkene werd door het parket in vrijheid gesteld maar het onderzoek loopt nog.

Betrokkene wordt op 24/7/2026 opnieuw geïntercepteerd daar meneer met een geseind voertuig rondrijdt.

Gezien de bovenstaande historiek waarbij meneer voor diverse feiten reeds in aanraking is gekomen met de politiediensten, kan hij geacht worden de openbare orde te verstoren.

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

Betrokkene beweert sinds anderhalf jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, E. M. (...), Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Vilvoorde Machelen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum 127bis de betrokkene, P. D. S., J. C. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum 127bis vanaf 25/7/2026”

2. Betreffende de urgente procedure

De bestreden beslissing is een terugkeerbesluit gepaard met een verwijderingsbesluit zoals bedoeld in artikel 2.28, §1, 2° van de RvV-wet. Bijgevolg is de urgente procedure van toepassing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Verzoeker stelt dat het besluit in strijd is met de volgende rechtsbeginselen :

- Artikel 3 en 8 van de EVRM
- Artikelen 2 et 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Het evenredigheidsbeginsel
- Het beginsel van behoorlijk bestuur, inzonderheid de verplichting tot inachtneming van alle elementen van het dossier
- Het zorgvuldigheidsbeginsel

A. PRINCIPES

1. Wettelijke bepaling

Artikel 8 EVRM laat gelden dat:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is een fundamenteel recht dat individuen rechtstreeks kunnen inroepen voor de Belgische administratieve en gerechtelijke autoriteiten.

Wanneer een risico op schending van het recht op respect op privé- en familielevens wordt aangevoerd, dient het gerecht eerst en vooral te bepalen of er al dan niet een privé- en/of familielevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de bestreden beslissing een aantasting is van het privé- en/of familielevens.

2. Toepassing ratione materiae van artikel 8 EVRM

Bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familieleven, dient het gerecht te oordelen, 8 EVRM voorziet geen definitie van het begrip "privéleven" noch van het begrip "familieleven".

Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht geïnterpreteerd dienen te worden.

Het al of niet bestaan van een "familieleven" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

In haar arrest Slivenko tegen Letland oordeelde het Europees Hof dat het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM beperkt is tot de "kernfamilie", zijnde ouders en hun minderjarige kinderen

Het wederzijds genot van ouder en kind van elkaars gezelschap vormt volgens het EHRM een fundamenteel element van het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij elke nationale maatregel die het genot van dit gezelschap verhindert een aantasting van het recht op respect voor het familieleven uitmaakt.

Bovendien is het samenwonen van ouders met hun minderjarige kinderen geen sine qua non opdat er sprake kan zijn van familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM omvat het begrip familie ook de relatie tussen een ouder en kind, zelfs zonder samenwoning, ongeacht of het kind binnen of buiten het huwelijk is geboren.

Dit benadrukt dat fysieke cohabitatie geen vereiste is voor een familieband. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent het gezamenlijk genieten van elkaars gezelschap tussen ouder en kind als fundamenteel voor het familieleven⁴, waarbij elke belemmering hiervan gezien wordt als een aantasting van het recht op respect voor het familieleven.

Het Europees Hof heeft eveneens geoordeeld dat, bij het nemen van een verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM schendt, de Staat het hoger belang van de kinderen in overweging dient te nemen. Het Hof gaat zelfs verder en oordeelde dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn⁶.

Bovendien onderzoekt het Hof nadrukkelijk het beste belang en het welzijn van kinderen, vooral de ernst van de moeilijkheden die eventuele kinderen van de verzoeker waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarheen de verzoeker wordt uitgewezen. Dit omvat ook de soliditeit van

sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming

Het Hof heeft bevestigd dat het beste belang van minderjarige kinderen in aanmerking moet worden genomen bij de afweging met betrekking tot de uitzetting van een ouder. Dit omvat de ontberingen van het terugkeren naar het land van herkomst van de ouder⁸

Hoewel aanvragen meestal worden ingediend door de persoon die wordt uitgezet, heeft het Hof duidelijk gemaakt dat uitzetting niet alleen inbreuk maakt op de rechten van de persoon die wordt uitgezet, maar ook op die van familieleden die achterblijven. Dit heeft invloed op het gehele gezin en niet alleen op de individuele verzoeker

In ieder geval heeft het De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest n° 93 799 dd. 17 december 2012 het volgende geoordeeld (eigen benadrukking) :

« 3.5.3 En l'espèce, la partie requérante allègue la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme par la décision entreprise et soutient que la partie défenderesse porte atteinte au droit au respect de la vie familiale du requérant, en le privant de séjourner en Belgique où vivent sa fille et sa compagne, avec laquelle il projette de se marier. Pour étayer ses propos, elle fait valoir que le requérant, sa compagne et leur fille entretiennent de réels liens familiaux, nonobstant l'incarcération du requérant ; elle dépose une copie de l'extrait d'acte de naissance de la fille du requérant, née à Ixelles le 23 avril 2010, et que ce dernier a reconnue. En annexe à sa requête, elle dépose en outre divers documents attestant la réalité et l'effectivité des liens entre le requérant, sa fille et la mère de cette dernière, notamment des listes de visites en prison ainsi que des photos. La partie requérante reproche à la partie défenderesse de ne pas avoir procédé à une mise en balance des intérêts en présence au regard de la situation familiale du requérant. Elle ajoute encore que cette mise en balance « aurait penché en faveur du requérant », car même si « la gravité des faits pour lesquels le requérant a été condamnée (sic), si elle est réelle, n'en est pas moins

insuffisante pour porter atteinte, à ce point, dans sa vie privée et familiale » ; la requête introductive d'instance explicite son argumentation à cet égard par différents éléments : ancienneté des faits ayant entraîné la condamnation pénale, durée de la peine inférieure à cinq ans, unique condamnation, sa compagne et sa fille sont belges, sa fille nécessite des soins de santé, caractère déraisonnable de l'exigence pour ces deux personnes de suivre le requérant en Tunisie. En tout état de cause, le test de proportionnalité n'a pas été effectué par la partie défenderesse.

3.5.4 Il ressort du dossier administratif qu'avant la prise de l'acte attaqué, la partie défenderesse avait connaissance de la reconnaissance de paternité du requérant à l'égard de sa fille, notamment via les documents annexés à la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois, introduite le 1er août 2011, sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. Or, il n'apparaît ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris cet élément en considération lors de la prise de sa décision. Dès lors, il ne ressort nullement des éléments de la présente affaire, ni que la partie défenderesse a pris en compte l'existence de la vie familiale du

requérant ni, a fortiori, que la même partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle du requérant, et a, notamment, vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant, de sa compagne et de sa fille, ailleurs que sur le territoire belge.

Le Conseil estime donc, suite à un examen prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme doit dès lors être considérée comme sérieuse.

3. Positieve verplichting - inmenging

Wat betreft een inbreuk op het privé- en/of familieleven, heeft het EHRM een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de betrokkene geniet van een verblijfsrecht, of (ii) het gaat om een eerste toelating tot het grondgebied of een illegaal verblijf.

In de tweede hypothese – zoals in casu het geval is – heeft het EHRM geoordeeld dat geen onderzoek op grond van artikel 8 paragraaf 2 EVRM dient plaats te vinden.

In dergelijk geval heeft het EHRM daarentegen geoordeeld dat onderzocht dient te worden of de Staat een positieve verplichting heeft om betrokkene de mogelijkheid te geven een privé- en/of familieleven op te bouwen en te onderhouden

Dergelijk onderzoek dient plaats te vinden door een belangenafweging te maken waarbij rekening wordt gehouden met enerzijds de individuele belangen van verzoeker en anderzijds de collectieve belangen van de gemeenschap .

Indien uit dergelijke belangenafweging blijkt dat de Staat een positieve verplichting heeft, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat artikel 8 EVRM een fundamenteel grondrecht waarborgt en anderzijds dat de bepaling in artikel 8 EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980¹⁴

4. Deugdelijk onderzoek

Het komt toe aan de administratieve overheid om, alvorens een beslissing te nemen, een deugdelijk onderzoek te voeren, daarbij rekening houdend met de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Voorts houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen zorgvuldig moet

voorbereiden, en met name de relevante feiten op juiste en volledige wijze moet verzamelen en in haar besluitvorming betrekken

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL : Het gezinsleven en de openbare orde – gebrek aan motivering en schending van het evenredigheidsbeginsel

In casu kan worden aangevoerd dat tussen verzoeker en zijn zoon R. L. (...) sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM nu zij gezamenlijk de kernfamilie uitmaken die volgens het EHRM de door artikel 8 EVRM geboden bescherming geniet.

Er zijn bewijzen om een familieleven in de zin van artikel 8 van de conventie aan te tonen. Minstens is er voldoende begin van bewijs.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing op pagina 1:

Betrokkene verklaart een kind te hebben in België. Het kind zou de dochter zijn van een vrouw die Angolees is van herkomst en de Portugese nationaliteit zou bezitten. Hij geeft echter letterlijk aan in zijn hoorrecht van 24/7/2026 dat hij de volledige naam van deze vrouw, die de moeder van zijn kind zou zijn, niet kent. Hierbij dient aangestipt te worden dat er ten eerste geen enkele indicatie in zijn administratief dossier terug te vinden is over een kind in België, alsook dat indien hij een kind zou hebben in België dit geen automatisch recht geeft op verblijf aangezien betrokkene dit kind verwekt heeft in een precaire verblijfssituatie en dit zijn eigen keuze geweest is. Bovendien woont hij niet samen met dit kind en heeft hij noch nu, noch in het verleden enige vorm van (afhankelijkheids)relatie aangetoond. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verwerende partij is dus wel degelijk op de hoogte van het bestaan van een minderjarig kind, hoewel zij zich vergist van geslacht en het al helemaal bij de haren gegrepen is al zou verzoeker de voornaam van de moeder van zijn zoon niet kennen.

Verzoeker noemt haar steevast "J. (...)".

Verzoeker heeft inderdaad een minderjarig kind, R. L. M. D. B. (...) – EU burger , met wie hij een band onderhoudt.

Deze band is aangetoond, met name aan de hand van de afspraak bij de ambtenaar van de burgerlijke stand Brussel, diverse foto's, berichtenuitwisseling van het koppel en diverse getuigenissen die deze band tussen verzoeker en zijn zoon bevestigen (cfr. bijgebrachte stukken).

Verzoeker heeft deze band en contacten met zijn zoon en diens moeder onderhouden tot aan zijn administratieve aanhouding op 24 juli 2026.

Ondanks het feit dat deze contacten en band daadwerkelijk bestaan, heeft verwerende partij zich ertoe beperkt te stellen dat (pagina 1 van de bestreden beslissing):

Betrokkene verklaart een kind te hebben in België. Het kind zou de dochter zijn van een vrouw die Angolees is van herkomst en de Portugese nationaliteit zou bezitten. Hij geeft echter letterlijk aan in zijn hoorrecht van 24/7/2026 dat hij de volledige naam van deze vrouw, die de moeder van zijn kind zou zijn, niet kent. Hierbij dient aangestipt te worden dat er ten eerste geen enkele indicatie in zijn administratief dossier terug te vinden is over een kind in België, alsook dat indien hij een kind zou hebben in België dit geen automatisch recht geeft op verblijf aangezien betrokkene dit kind verwekt heeft in een precaire verblijfssituatie en dit zijn eigen keuze geweest is. Bovendien woont hij niet samen met dit kind en heeft hij noch nu, noch in het verleden enige vorm van (afhankelijkheids)relatie aangetoond. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Door dit te stellen, toont zij aan dat zij geen rekening heeft gehouden met de realiteit en de concrete aanwezigheid van de vader in het leven van het minderjarige kind alsook tot de liefdesrelatie die daar de oorzaak van is.

Zij legt ook niet uit, en maakt het onmogelijk te begrijpen, op welke wijze moderne communicatiemiddelen het mogelijk zouden maken het gezinsleven met het kind in stand te houden, gezien de specifieke omstandigheden van deze zaak met onder meer het eerder opgelegde inreisverbod.

Uit de motivering van verweerder blijkt niet dat zij rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier; zij beperkt zich ertoe te stellen dat verzoeker

"ook als dat indien hij een kind zou hebben in België dit geen automatisch recht geeft op verblijf aangezien betrokkene dit kind verwekt heeft in een precaire verblijfssituatie en dit zijn eigen keuze geweest is"

Dit zonder op enige manier rekening te houden met de huidige stand van zaken, de vaderrol die verzoeker opneemt en zijn relatie en contacten met zijn zoon alsook de afspraak met de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand te Brussel inzake de registratie van de vaderlijke afstamming.

Voormelde motivering met betrekking tot artikelen 3 en 8 EVRM lijkt dan ook stereotiep en is in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur, dat voorschrijft dat de motivering ad hoc en individueel moet zijn en dat alle elementen van het dossier in aanmerking moeten worden genomen.

Het is essentieel om te erkennen dat een afwezigheid van verzoeker uit het leven van zijn minderjarige kind niet alleen de familiebanden zal verzwakken, maar ook aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van dit kind.

De impact van een lange dan wel definitieve scheiding moet zorgvuldig worden gewogen tegen de redenen voor het vasthouden aan de bestreden beslissing, vooral gezien het feit dat het belang van het kind als primair moet worden beschouwd in overeenstemming met de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Bovendien is het zo dat de liefdesrelatie die verzoeker heeft met zijn partner, mevrouw J. M. D. B. (...), EU-burger met verblijfsrecht in België, dat eveneens onder zijn privé- en gezinsleven valt en niet, minstens onvoldoende in aanmerking is genomen in de bestreden beslissing.

Ten slotte verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker kan geacht worden de openbare orde te verstoren zonder hier iets aan te koppelen en bijvoorbeeld te stellen dat de vermeende feiten van bezit van verdovende middelen, rijden met een niet-verzekerd voertuig slagen en verwondingen zwaarder zouden wegen dan het belang van het minderjarige kind om een band met zijn vader te behouden.

Verzoeker gaat hier dan ook niet verder op in.

Alleszins is het duidelijk dat zijn strafblad op het moment van het nemen van de bestreden beslissing blanco is.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een werkelijke analyse is uitgevoerd van de daadwerkelijke aard en de regelmaat van de banden, of van de emotionele, materiële en financiële afhankelijkheidsrelaties tussen verzoeker, zijn partner en hun zoon.

Deze analyse is alleszins niet terug te vinden in de motivering van de bestreden beslissing.

In dit opzicht heeft de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel geschonden en heeft zij haar motiveringsplicht niet nageleefd, en in strijd is met het evenredigheidsbeginsel.

Conclusie:

Verwerende partij heeft, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen, nagelaten om (i) na te gaan of er een werkelijk familieleven bestaat tussen verzoeker en zijn kind, de moeder van het kind, zijn huidige partner, aangezien er bijzondere banden bestaan (ii) een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren, en (iii) voldoende zwaarwichtigheid toe te kennen aan het belang van het pasgeboren kind en de liefdespartner.

Een schending van artikel 8 EVRM kan derhalve worden vastgesteld, aangezien een onvoldoende onderzoek voorligt met betrekking tot essentiële elementen en bijgevolg van het bestaan van een beschermwaardig familieleven in het licht van artikel 8 EVRM."

3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de verplichting alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen.

Hij betoogt dat hij een minderjarige zoon heeft in België, dat hij met dat kind en met de moeder een gezinsleven onderhoudt, en dat verweerder heeft nagelaten dat gezinsleven te onderzoeken en de betrokken belangen tegen elkaar af te wegen.

3.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. Artikel 2.18, eerste lid van de RvV-wet bepaalt dat een ontvankelijk middel bestaat uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn. Het middel is in die mate onontvankelijk.

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Zo kan hij beoordelen of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Verzoeker voert in werkelijkheid de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht stelt de Raad zijn beoordeling niet in de plaats van die van de administratieve overheid. Hij gaat na of die overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de motieven ervan weergeeft. De motieven in rechte en in feite die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, met name, de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°(geen geldige binnenkomstdocumenten), 3° (schade aan de openbare orde), en 12°(geldend inreisverbod), worden door de verzoeker niet betwist.

3.2.4. Wanneer een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt aangevoerd, gaat de Raad eerst na of een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat. Pas daarna onderzoekt hij of de bestreden beslissing daarop een inbreuk maakt. Artikel 8 van het EVRM omschrijft het begrip "gezinsleven" niet. Het gaat om een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Of een gezinsleven bestaat, is een feitenkwestie. Zij hangt af van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. t. Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit t. Turkije (GK), § 93). Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe dat gezinsleven en de effectieve beleving ervan op voldoende precieze wijze aannemelijk te maken.

Verzoeker beroept zich op twee verhoudingen: een gezinsleven met zijn zoon, en een liefdesrelatie met mevrouw J. M. D. B., de moeder van dat kind.

Samenwoning is geen noodzakelijke voorwaarde. Een juridisch vastgestelde afstammingsband evenmin. Het EHRM aanvaardt dat de verhouding tussen een kind geboren buiten het huwelijk en zijn biologische vader onder artikel 8 van het EVRM kan vallen. Of in de praktijk nauwe persoonlijke banden bestaan, wordt onder meer bepaald door de aard van de relatie tussen de natuurlijke ouders en door een aantoonbare belangstelling en een aantoonbaar engagement van de vader tegenover het kind, zowel vóór als na de geboorte (EHRM 21 december 2010, nr. 20578/07, Anayo t. Duitsland, § 57).

Een voorgenomen gezinsleven kan uitzonderlijk binnen het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen wanneer het uitblijven van een gevestigd gezinsleven niet aan de betrokkene is toe te schrijven (ibid., § 57). Het EHRM heeft dat aanvaard in een geval waarin de moeder en de juridische vader elk contact weigerden, en waarin de nationale wetgeving de betrokkene belette het vaderschap te erkennen of dat van de echtgenoot te betwisten (ibid., § 60). In die zaak stond het biologische vaderschap bovendien vast (ibid., § 59).

Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe de door hem ingeroepen banden en de effectieve beleving ervan op voldoende precieze wijze aannemelijk te maken.

3.2.5. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker verklaart een kind te hebben in België, dat hij blijkens zijn hoorrecht van 24 juli 2026 de volledige naam van de moeder niet kent, dat het administratief dossier geen enkele indicatie over een kind in België bevat, dat verzoeker niet samenwoont met dat kind en dat hij noch nu, noch in het verleden enige vorm van (afhankelijkheids)relatie heeft aangetoond.

Die vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Uit het verslag van het gehoor van 24 juli 2026, afgenomen met bijstand van een tolk Portugees (administratief dossier, stuk 26), blijkt dat verzoeker verklaarde hier te zijn voor zijn zoon, dat de moeder van Angolese herkomst is en de Portugese nationaliteit bezit, en dat hij haar volledige naam niet kent. Het politieverslag van dezelfde datum (stuk 27) vermeldt dat verzoeker verklaarde dat zijn zoon bij de moeder woont, dat hij haar naam niet kent en dat zij geen officieel adres hebben.

Verzoeker heeft bij dat gehoor geen enkel gegeven aangereikt waarmee verweerder de ingeroepen banden kon nagaan. Hij noemde geen naam, geen adres en geen andere identificatie van moeder of kind. Hij legde geen enkel stuk voor. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij meent dat verzoekers gezinsleven onzorgvuldig onderzocht werd.

3.2.6. Het beroep is gericht tegen een akte die zowel een terugkeerbesluit als een verwijderingsbesluit bevat. Artikel 2.59, § 1, tweede lid, 3° van de RvV-wet schrijft voor een verwijderingsbesluit een onderzoek ex nunc voor. Artikel 2.20, § 2, tweede lid, 2°, a) van de RvV-wet laat toe in een urgente procedure nieuwe elementen aan te brengen tot de sluiting van de debatten.

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift foto's, berichtenuitwisselingen en getuigenverklaringen neer. Op 4 augustus legt hij "vrije" (niet eensluitend verklaarde) vertalingen van de berichten en de getuigenverklaringen neer.

Uit de berichtenuitwisselingen blijkt dat verzoeker wist dat mevrouw J. M. D. B. zou bevallen. Meer blijkt er niet uit. Zij tonen geen relatie tussen verzoeker en haar aan. Zij bevatten geen enkel gegeven over contacten met het kind.

De getuigenverklaringen zijn afkomstig van derden. Verklaringen van derden hebben een beperkte bewijswaarde. De Raad kan de objectiviteit en de waarachtigheid ervan niet nagaan. Zij zijn bovendien opgesteld na de aanhouding van verzoeker. Zij bevestigen een vaderschap dat niet vaststaat en waarvoor verzoeker zelf een DNA-onderzoek noodzakelijk acht.

De foto's tonen verzoeker met het kind in de armen, kennelijk genomen in een openbare ruimte. De moeder staat er niet bij. Zij tonen aan dat verzoeker met het kind is gefotografeerd. Zij tonen geen bestendige band aan, en evenmin contacten of andere banden vóór 24 juli 2026. Wie voorhoudt een gezinsleven met zijn zoon te beleven, kan doorgaans meer voorleggen dan enkele geposeerde foto's.

De geboorteakte van 30 oktober 2025 vermeldt uitsluitend de moeder. Zij vestigt geen afstammingsband met verzoeker.

De afspraak bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brussel werd op 19 juni 2026 gemaakt met het oog op een postnatale erkenning. Zij vindt plaats op 9 september 2026 en vermeldt niet wie zal erkennen. Verzoeker wordt op dit document niet vermeld.

Het verzoek van 29 juli 2026, waarbij de raadsman van verzoeker een arts vraagt op korte termijn een DNA-onderzoek uit te voeren, bevestigt dat de afstamming ook volgens verzoeker zelf nog moet worden vastgesteld. Een resultaat van dat onderzoek ligt niet voor.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker met deze stukken geen effectief beleefde gezinsband aannemelijk maakt, noch met het kind, noch met mevrouw J. M. D. B. Verzoeker bevindt zich niet in de uitzonderlijke situatie zoals hoger uiteengezet in punt 3.2.4.

Het biologisch vaderschap staat niet vast. Er is geen juridische vader die contact weigert. Verzoeker toont ook niet aan dat hij in de wettelijke of praktische onmogelijkheid was om het kind te erkennen of om een desgevallend een verblijfsaanvraag in te dienen in functie van het kind of de moeder.

Verzoeker toont evenmin een belangstelling of een engagement tegenover het kind aan, vóór noch na de geboorte. Op 23 juni 2025 verklaarde hij een zwangere vriendin in België te hebben, maar ook slechts 10 dagen te willen blijven en 2 kinderen in Brazilië te hebben (administratief dossier, stuk 2). Het bevel van 14 november 2025 vermeldt dat hij verklaarde een vrouw te hebben, maar geen kinderen (administratief dossier, stuk 19). Die verklaring dateert nochtans van 2 weken na de geboorte van zijn zoon.

De contacten die uit de voorgelegde stukken blijken, blijven beperkt tot een wetenschap van de zwangerschap en een serie foto's genomen in een openbare plaats. Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat deze contacten niet de bestendigheid vertonen die vereist is om als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden beschouwd.

Zelfs indien wordt aangenomen dat tussen verzoeker en het kind losse banden bestaan, leidt dat niet tot een ander besluit. Verweerder heeft de elementen onderzocht die verzoeker hem bij zijn hoorrecht van 24 juli 2026 heeft aangereikt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereist een individueel onderzoek van het gezins- en familieleven. Verzoeker heeft bij dat onderzoek geen naam, geen adres en geen enkel stuk aangereikt. Verweerder kon op grond daarvan zonder kennelijke onredelijkheid vaststellen dat verzoeker geen relatie met het kind heeft aangetoond. Vermits verzoeker er niet in slaagt een effectief beleefde band met het kind aannemelijk te maken, wordt verzoeker evenmin bijgetreden waar hij aanvoert dat moest worden onderzocht welke impact zijn vertrek heeft op het welzijn van het kind.

Verzoeker voert aan dat ook zijn relatie met mevrouw J. M. D. B. onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij die relatie bij zijn hoorrecht van 24 juli 2026 heeft aangevoerd. Het bevel van 14 november 2025 vermeldt weliswaar dat hij verklaarde een vrouw te hebben, maar verzoeker verstrekke daarover geen enkel gegeven. Verweerder kan geen gebrek onderzoek worden

verweten naar elementen die verzoeker, hoewel gehoord, niet heeft aangereikt. Zoals hierboven reeds uiteengezet, voert verzoeker geen elementen aan die wijzen op een effectief beleefde partnerrelatie die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

3.2.7. De overige argumenten van verzoeker doen aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker wijst er terecht op dat de bestreden beslissing van een dochter spreekt, terwijl het gehoorverslag van 24 juli 2026 van een zoon gewaagt. Die onjuistheid betreft een gegeven dat losstaat van de dragende vaststellingen: er ligt geen afstammingsband voor, verzoeker woont niet samen met het kind en hij toont geen enkele band aan. Zij tast de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan.

Waar verzoeker betoogt dat hij de moeder "steevast J. noemt", merkt de Raad op dat zulks niet blijkt uit de verschillende gehoren in het administratief dossier. Bovendien weerlegt dit betoog niet de vaststelling dat verzoeker haar volledige naam niet bleek te kennen. Waar verzoeker verweerder verwijt niet uit te leggen hoe moderne communicatiemiddelen het gezinsleven zouden kunnen onderhouden, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen dergelijke passage bevat.

Waar verzoeker tenslotte verwijst naar een arrest van de Raad merkt de Raad op dat de arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien betrof de aangehaalde zaak een verzoeker wiens erkenning van vaderschap bij verweerder bekend was uit het administratief dossier. Dat is hier niet het geval.

3.2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijf augustus tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE

C. VERHAERT